

Jeg ved jo godt, at der er et ønske om, at regeringen skal komme og få mandat i Europaudvalget til de forskellige synspunkter, når der sådan er nogle store søm, der skal slås i. Men jeg tror ikke, der er tvivl om, at regeringen for en stor dels vedkommende kører sit løb sådan ved regeringskonferencen.

Det er selvfølgelig interessant at finde ud af, hvor regeringen har sit flertal for den politik, man lægger for dagen ved regeringskonferencen, i og med at vi jo har en mindretalsregering. Og dér kan jeg forstå på de signaler, der blev offentliggjort efter SF's landsmøde, at man fra SF's side var rykket længere væk fra regeringen og tættere på nejbevægelserne.

Det kan man vel kun tolke på den måde, at SF i mindre grad nu er grundlaget for regeringens europapolitik ved regeringskonferencen end før landsmødet. Eller hvad? Det er jo særlig interessant i betragtning af de indlæg, der er kommet både fra Venstre og De Konservative, som jo heller ikke ligefrem illustrerer, at regeringen dér har hentet sin allervarmeste støtte til det rege-
ringsgrundlag, som man forhandler på baggrund af på regeringskonferencen.

Og derfor håber jeg, vi kan få en mere klar melding fra SF om SF's stilling end den, hr. Holger K. Nielsen gav for et øjeblik siden.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Man bliver jo helt inspireret af al denne fodboldsnak. Jeg må nok konstatere, at det i hvert fald ikke er superligaen, man spiller i. Jeg har mere indtryk af, at det er ishockey, det, der foregår, for jeg synes, man skøjter hen over den europæiske dagsorden.

Derfor vil jeg gerne spørge SF: Selv om man har lagt en politik fast for meget, meget længe siden og prøver på at klamre sig til den, er man så ikke nødt til at forholde sig til: Hvad er det for en diskussion, man har i regeringskonferencen, hvordan stiller de andre lande sig til problemerne, og hvordan kan Danmark så bedst muligt få noget ud af det?

Eller er det kun et spørgsmål om at sikre sig at få så mange forbehold til det, der skal foregå i Europa i de næste 20, 30, 40, 50 år, som overhovedet muligt? Det har jeg svært ved at se er den europæiske dagsorden. Men det er det åbenbart for SF.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg hører også, at SF og Enhedslisten åbenbart befinder sig på hver sin boldbane. Men så må jeg sige, at jeg hører altså også, at begge partier befinder sig alene på hver sin bane. For selv om jeg i min ordførertale var inde på, at Socialdemokraterne jo lader, som om man stadig væk gerne vil lytte til SF, så er realiteten jo i det danske Folketing, at ingen andre partier end SF agter at stemme for SF's dagsorden.

Det er også realiteten i det danske Folketing i dag, at det danske oplæg ikke er blevet sendt til Bruxelles med SF's billigelse. Er realiteten i dag ikke, må jeg spørge hr. Holger K. Nielsen, at SF ikke mindst under indtryk af bededagslandsmødet nu står på en bane helt for sig selv? Jeg kan godt se, at SF har nogle lidt mere sympatiske holdninger i forhold til Østudvidelse, end f.eks. Enhedslisten har. Men i realiteten er man jo spillet af banen eller står i hvert fald på sin egen bane.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Den snak om, hvilken bane man spiller på, synes jeg er dybt uinteressant. Den interesserer mig overhovedet ikke.

Vi har formuleret en politik i SF, som vi forhandlede med regeringen ud fra før jul. De ryk, som hr. Thulesen Dahl taler om, skete før jul. Det er klart nok, som det også blev sagt af fru Charlotte Antonsen, at da blev der ikke enighed mellem SF og regeringen.

Vores fortolkning af det er, at det skyldes, at regeringen har bevæget sig væk fra det nationale kompromis.

Vi kunne ikke få nogen garantier fra regeringen om, at den ville stå fast på de danske undtagelser. Vi kunne ikke få nogen tilfredsstillende formulering om miljø. Det var to meget vigtige områder, som gjorde, at vi ikke kunne blive enige.

Det har SF's landsmøde sådan set kun det at gøre med, at vi dér drog nogle konklusioner af sammenbruddet før jul, hvor vi så siger: O.k., når regeringen har fjernet sig fra det nationale kompromis, må vi jo orientere os andre steder hen, og det er det, vi er i gang med.

Hvilken bane man spiller på dér, finder jeg som sagt dybt, dybt uinteressant. Det centrale i hele EU-debatten er jo, må jeg sige til fru Charlotte Antonsen, at det til sidst skal til folkeafstemning, og derfor er de her parlamentariske